

Arrest

nr. 297 720 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Tan Ghlak (district Ahmadabad, provincie Paktia, Afghanistan), waar uw familie nog steeds woonachtig is. U bent gehuwd en hebt vijf kinderen.

U werkte van 2009 tot 2011 in het familiebedrijf Akbar Diamond, dat gespecialiseerd was in de winning en bewerking van edelstenen en dat geleid werd door uw oom langs vaders kant, G.W. (...). Ook uw vader werkte tot zijn overlijden in 2006 voor dit bedrijf. Dit bedrijf werkte onder licentie van het ministerie van mijnen in Afghanistan en had daarnaast een contract met de Amerikaanse ambassade voor de verkoop van stenen. Uw familie steunde de overheid en was pro-democratisch. Uw oom G.W. (...) was daarnaast van 2009 tot 2021 ook Malik (dorpshoofd) van uw dorp Tan Ghlak. Het was uw taak om de

edelstenen uit verschillende mijnen in verschillende provincies naar de fabriek gelegen in uw provinciehoofdstad Gardez te vervoeren. Voor uw eigen veiligheid droeg u een wapen en moest u bij elk transport de lokale politie van de plaatsen die u passeerde op de hoogte hiervan brengen zodat ze de weg voor u konden beveiligen. Dit om mogelijke diefstal onderweg, zo ook door de taliban, te vermijden. U was hierdoor vaak weg van thuis. In 2011 werd u, terwijl u uit Kandahar reisde met uw vaste chauffeur C. (...) en twee andere werknemers, tegengehouden bij een controlepost van de taliban door leden van het Haqqaninetwerk. Deze talibanleden vroegen naar uw identiteit en namen hierbij contact op met hun collega's in Paktia waar ze het bevel kregen u te vermoorden, dit alles ingegeven door het feit dat u familie was van G.W. (...), die hun ogen een aanhanger was van de overheid. Hierop werd u door hen beschoten waarbij u in de schouder werd geraakt. De twee werknemers die u vergezelden werden tevens beschoten toen ze probeerden weg te lopen. Vanuit een nabijgelegen controlepost kwamen het leger jullie te hulp. Toen het leger toekwam, vluchtte de taliban weg denkende dat u gedood was. Zij namen uw voertuig met voorraad edelstenen mee. U moest hierna anderhalf tot twee jaar revalideren, waardoor u lange tijd werkloos was. Door problemen aan uw hand kon u uw vroegere werk ook niet meer hervatten. Rond 2014-2015 werd het bedrijf van uw oom stopgezet.

In 2016 werden in uw regio verkiezingen gehouden voor de jongerenraad Bawar Social & Cultural Foundation, met één kandidaat per dorp en twee verkiesbare zetels per district. Op aangeven en met de steun van uw oom G.W. (...) stelde u zich hiervoor kandidaat en werd u verkozen dankzij de steun van veel jongeren uit uw dorp en omstreken. Tussen 2015 (officieel vanaf 2016) en 2018 werkte u bijgevolg officieel als sociale activist in de jongerenraad van uw regio en bestond uw takenpakket onder meer uit het vinden van werkopportunities voor jongeren uit de regio, het verdedigen van vrouwenrechten, het correct interpreteren van religie door jongeren en het helpen van jongeren in het onderwijs. Samen met uw echtgenote vocht u hiervoor. U was een publiek figuur en tevens actief op sociale media. Jullie steunden de democratie en de Afghaanse overheid. Uw echtgenote werkte daarnaast voor de mode industrie en maakte kledij voor vrouwen. Dit viel allemaal niet in de smaak bij de taliban. Door uw werk bij deze jongerenraad werd u vanaf het begin van uw tewerkstelling tot het einde dagelijks telefonisch lastiggevalen door de taliban. Dit begon reeds op de dag van uw inhuldigingsceremonie. U kreeg toen een telefoontje van de taliban met de vraag met hen mee te werken. U ging hier niet op in. U werd vervolgens tot wel tien keer per dag opgebeld met het verzoek naar de taliban te luisteren, uw activiteiten stop te zetten en voor de taliban te werken. De taliban stuurden ook jongeren naar u toe die u probeerden te overtuigen met dezelfde praatjes. Ze stuurden daarnaast ook ouderen naar u toe. Daar bleef het toen bij. U stond vanuit uw functie immers onder toezicht van veiligheidsagenten van de overheid. Tussen 2017 en 2018 ontving u ook twee dreigbrieven van de lokale leider van het Haqqaninetwerk, waarin deze u bedreigde. Beide brieven bereikten u via de moskee in het dorp. U verliet Afghanistan een jaar nadat u de tweede dreigbrief had ontvangen. In dat jaar gingen de telefonische bedreigingen van de taliban door. U zag dat de taliban in deze periode meer en meer de controle in uw regio verwierf, temeer het vertrek van de laatste buitenlandse troepen in maart 2017 uit uw provincie. Het geweld tegen burgers nam toe en alsmaar meer mensen begonnen uw regio te verlaten. Ook u vreesde hun acties en besloot uiteindelijk te vertrekken.

U verliet in juli (7de maand) 2017 Afghanistan en reisde in het bezit van een visum eerst naar Iran. Van daaruit reisde u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Na elf maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan. Op 17 maart 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Ook vanuit België zet u in beperkte mate uw activiteiten online verder.

In 2021 werd uw oom G.W. (...) benaderd door de taliban in zijn hoedanigheid van Malik, waarbij ze hem vroegen hen te helpen bij het aanvallen en het overnemen van het districtscentrum. Uw oom weigerde en deelde dit ook mee aan hen. Vervolgens eisten ze van uw oom dat hij ushr [vorm van belasting] aan hen zou betalen. Dat uw oom antwoordde dat hij reeds belasting betaalde aan het ministerie van financiën liet hen koud. Vervolgens, tijdens de maand ramadan van vorig jaar, kwamen de taliban in de avond naar jullie huis en klopten op de deur. Niemand opende. Uw oom ging hierop naar het dak om te kijken en vandaar met hen te praten, waarna iemand van de taliban uw oom in het hoofd schoot. Ook uw broer M. (...) raakte bij dit incident gewond door handgranaten die ze vervolgens in het huis gooiden.

Na uw vertrek uit Afghanistan is de taliban drie keer langsgekomen. Ze doorzochten het huis twee keer en namen twee wapens en een grote som geld mee. De derde keer kwamen ze je familie expliciet vragen dat u niet meer deel zou nemen aan conferenties op sociale media. Ingegeven hierdoor, ontving u na uw aankomst in België ook een derde dreigbrief van de taliban waarin u werd gevraagd niet langer over hen te praten op sociale media.

Ook uw echtgenote kende recent problemen met de taliban. Ze werd ervan beschuldigd illegale relaties te hebben met andere mannen. Daarnaast zat ze anderhalve maand in de gevangenis omdat ze voor de machtsovername door de taliban een jurk had gekregen van een bekende Afghaanse zangeres, Aryana Sayeed.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vermoord te zullen worden vanwege uw tewerkstelling bij het familiebedrijf Akbar Diamond en vanwege uw sociaal activisme online alsook bij de jongerenraad Bawar Social & Cultural Foundation.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort; een kopie van de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw echtgenote; een kopie van de identiteitskaarten van uw kinderen; foto's van uw echtgenote en kinderen; een kopie van uw werkbadge bij Bawar Social & Cultural Foundation; een kopie van een certificaat van Bawar Social & Cultural Foundation, uitgereikt op 13 februari 2019; een kopie van niet-gedateerd tewerkstellingscertificaat bij Bawar Social & Cultural Foundation dat stelt dat u van 2016 tot 10 maart 2018 voor deze organisatie werkte; foto's van uzelf; een screenshot van het Facebookprofiel van uw oom G.W. (...); foto's van diezelfde oom bij leven en na zijn overlijden; een foto van zijn kantoorstempel; een foto van de schade na de talibanaanslag op uw oom G.W. (...); een kopie van een dreigbrief van de taliban gericht aan u, d.d. 1 januari 2019; drie foto's van de Facebookprofielen van talibanleden uit uw regio, waaronder de teamleider in uw dorp, de verantwoordelijke voor de misdaadafdeling in het district Ahmadabad en diegene die uw echtgenote in de gevangenis heeft gezet; een screenshot van een gesprek via Facebook tussen u en een talibanlid; en een kopie van uw medisch dossier in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees voor de taliban die het op u en uw familie gemunt heeft omwille van jullie familiebedrijf Akbar Diamond, dat betrokken was bij de winning van edelstenen (Dienst Vreemdelingenzaken [hierna DVZ], vragenlijst CGVS, vraag 3.4. en notities persoonlijk onderhoud CGVS 16/05/2022 [hierna NPO 1], p.21) en omwille van uw online sociaal activisme, alsook tewerkstelling bij de jongerenraad Bawar Social & Cultural Foundation (NPO 1, p.21 en notities persoonlijk onderhoud CGVS 23/08/2022 [hierna NPO 2], p.23).

Er dient vooreerst te worden opmerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Afghanistan naar België de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak ernstig ondermijnt. U legde in dit verband immers weinig coherente en weinig transparante verklaringen af. Zo verklaarde u op de DVZ dat u rond april 2020 uit Afghanistan bent vertrokken en dat u ongeveer zes maanden onderweg was alvorens in België aan te komen op 28 oktober 2020 (Verklaring DVZ, vraag 37 en bijlage 26). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaarde dat u Afghanistan verliet in juli (7de maand van) 2017 en dat u elf maanden onderweg was voordat u België bereikte (NPO 1, p. 20). Geconfronteerd met deze inconsistentie en hierbij erop gewezen op het feit dat u voorheen op de DVZ nog stelde in 2020 Afghanistan te hebben verlaten, ontkende u in 2020 vertrokken te zijn, eraan toevoegend dat het hier om een fout of misrekening door gezondheidsproblemen toen moet gaan (NPO 1, p. 21). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen, waarbij u wijst op gezondheidsproblemen die aan de basis hiervan kunnen gelegen hebben, volstaat niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren, temeer het hier om een afwijking van niet minder dan drie jaar gaat en u daarnaast op de Dienst Vreemdelingenzaken tevens stelde dat u ongeveer zes maanden onderweg was van Afghanistan naar België alvorens u op 28 oktober 2020 hier in België aankwam (verklaring DVZ, vraag 37 en bijlage 26). U heeft in dit kader trouwens ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard dat u twee dreigbrieven van de taliban in Afghanistan had ontvangen, waarvan de laatste dateerde van twee maanden voor 2018, en dat u één jaar na ontvangst van de tweede dreigbrief het land heeft verlaten (NPO 2, p. 20). Ook deze vertrekdatum stemt niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ noch met uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het feit dat u allesbehalve transparant bent geweest over uw vertrekdatum uit Afghanistan en reisweg naar België, werpt een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van uw aanspraak.

Verder bent u er niet in geslaagd om uw tewerkstelling bij Akbar Diamond en het daarmee samenhangende incident met de taliban uit 2011 aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u de taak had om in verschillende provincies waardevolle stenen die uit de mijnen werden gehaald naar de fabriek in Paktia te brengen en dat u tijdens uw werk in 2011 gewond raakte nadat de taliban het vuur op u

opende (NPO 1, p.5-6, 8 en 21-22). Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt echter dat u op 31 oktober 2020 in het UMC Sint-Pieter ziekenhuis te Brussel verklaarde oorlogswonden te hebben aan uw linkerarm/hand en dat u in het ZNA Jan Palfijn ziekenhuis te Merksem op 4 mei 2021 heeft verklaard politieofficier van beroep te zijn en dat uw schotwonde uit 2013 dateert (zie inventaris ingediende documenten). Deze flagrante tegenstrijdigheid heeft zodanig betrekking op essentiële aspecten van uw relaas dat het uw algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. U legde ook geen andere stukken neer om deze feiten te staven.

Dat aan de door u aangehaalde vrees ernstig getwijfeld dient te worden, blijkt verder uit de vaststelling dat u incoherente en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd omtrent uw sociaal activisme en tewerkstelling bij de jongerenraad Bawar Social & Cultural Foundation.

Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat u over deze tewerkstelling met geen woord repte tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer naar uw tewerkstelling, activiteiten binnen verenigingen en organisaties (en het verband van deze activiteiten met het risico of de vrees bij terugkeer), alsook problemen in Afghanistan werd gepolst (verklaring DVZ, vraag 12 en DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.3 tem 3.5). Nochtans vormde dit tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het CGVS het kernelement in uw asielrelaas. Het was door uw tewerkstelling bij deze jongerenraad dat de taliban u immers lastig viel en bedreigde. Uw nalaten dit eerder ter sprake te brengen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u deze gebeurtenissen niet vermeld zou hebben bij de DVZ omdat u het kort moest houden, raakt kant noch wal (NPO 1, p. 16). Dit raakt immers aan de kern van uw relaas.

Daarnaast blijkt nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in de periode 2016-2018 in de provincie Paktia en de rest van Afghanistan een jongerenraad genaamd Bawar Social & Cultural Foundation bestond (zie administratief dossier). Wel werd informatie teruggevonden over een aantal nonprofitorganisaties met een gelijkaardige namen, met name Bawar Social Society en Afghan Bawar Foundation. In geen van beide gevallen gaat het hier echter om een gekozen jongerenraad, zoals u stelde (NPO 1, p. 8). Ook dit doet twijfelen aan uw beweerde tewerkstelling bij deze organisatie. Bijkomend dient hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw tewerkstelling bij deze jongerenraad evenmin volledig overeenstemmen met de door u neergelegde documenten in dit verband. Gevraagd om uitleg te verschaffen bij het door u neergelegde certificaat van Bawar Social & Cultural Foundation, verklaarde u dat dit een waarderingsbrief was die u in 2016 ontving, ongeveer zes maanden nadat u daar begon te werken (NPO 1, p. 16). Dit komt niet overeen met de inhoud van het certificaat waarin uw activiteiten bij de organisatie tussen 2016 en 10 maart 2018 worden bevestigd en gewaardeerd. Dit document werd bovendien uitgereikt op 13 februari 2019. Het is dan ook opmerkelijk en onmogelijk dat u dit certificaat zes maanden na het begin van uw tewerkstelling al zou hebben ontvangen. Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u van 2016 tot juli (7de maand van) 2017 officieel voor deze jongerenraad heeft gewerkt (NPO 1, p. 23). Dit stemt niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde werkkattesten, die stellen dat u tot 10 maart 2018 actief was voor deze organisatie. Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS veranderde u dit en verklaarde u ditmaal tot 2018 voor deze jongerenraad te hebben gewerkt (NPO 2, p. 5).

Ook verklaarde u dat de derde dreigbrief van de taliban aan u gericht was vanwege van uw activiteiten op sociale media en het feit dat u aan live discussies deelnam waarin u over de taliban sprak (NPO 1, p. 18 en NPO 2, p. 17 en 18). In dit verband verklaarde u video's en bewijzen te hebben van uw activisme op sociale media, waarvan de meeste terug te vinden waren op uw Facebookprofiel (NPO 1, p.13, 21). Ook hier loopt u tegen de lamp en blijkt na onderzoek van uw twee Facebookprofielen (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100076739385028> en <https://www.facebook.com/profile.php?id=100071408357756&sk=videosby>) geen enkele melding te worden gemaakt over deze jongerenraad, noch van uw sociaal activisme in Afghanistan tussen 2016 en 2018 (zie administratief dossier). Daarentegen werden er video's gevonden uit 2022 die de indruk wekken dat u de rol van "sociale activist" op u nam eenmaal u in België was. Uzelf en uw Facebookprofielen brengen geen verdere informatie aan die uw activiteiten als sociale activist in Afghanistan ondersteunen.

Voorts verklaarde u dat tussen 2017 en 2018 de Amerikaanse troepen uw regio alsook het land verlieten, waardoor veiligheidssituatie in uw regio verslechterde want de taliban zich begonnen te richten op mensen in hun huizen en de meeste dorpelingen naar andere plaatsen verhuisden (NPO 2, p. 11). Het CGVS stelt dan ook verder vast dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat u gesteld zou hebben in die periode weinig plausibel is gelet op de door u geschetste context. Zo is het onwaarschijnlijk dat u in deze omstandigheden twee dreigbrieven alsook dagelijkse telefonische bedreigingen van de taliban ontving en toch besliste om nog één jaar (in afwachting van het bekomen van een inreisvisum voor Iran) in uw dorp te blijven en als sociale activist verder te werken alvorens het land effectief te ontvluchten (NPO 2, p. 20). Dit is weinig aannemelijk en is een houding dat niet strookt met een acute vrees voor vervolging.

Dat aan de door u aangehaalde vrees ernstig getwijfeld dient te worden, blijkt verder uit de vaststelling dat u niets kon zeggen over de inhoud van de twee dreigbrieven van de taliban die u in die periode in Afghanistan ontving vanwege uw sociaal activisme bij Bawar Social & Cultural Foundation (NPO 2, p. 19 en 20). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan verschaffen. Aansluitend verklaarde u aanvankelijk dat u twee maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 16/5/2022) een derde dreigbrief van de taliban ontving omwille van uw sociaal activisme online (NPO 1, p. 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 23/08/2022) verklaarde u echter dat u de derde dreigbrief een jaar eerder had ontvangen (NPO 2, p. 17). Beide op zich reeds incoherente verklaringen komen daarenboven ook niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief, waaruit blijkt dat deze van 1 januari 2019 dateert.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de rest van uw asielrelaas, met name dat uw familie en uw echtgenote na uw vertrek uit uw Afghanistan door de taliban gevisieerd worden. Vooreerst heeft u geen enkel bewijs neergelegd die uw familieband met G.W. (...) kan bevestigen. In dit verband legde u trouwens ook inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban uw oom vermoordde door op hem te schieten en ze vervolgens handgranaten in het huis gooiden, waardoor ook uw broer M. (...) gewond raakte (NPO 1, p. 21). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u meermaals gevraagd hoe uw broer gewond geraakte waarop u telkens ontwijkend antwoordde en verklaarde dat u niet het volledige verhaal van uw familie te horen kreeg omdat ze uw mentale gezondheid niet wouden beïnvloeden (NPO 2, p. 15). Op de vraag of er nog meer was gebeurd naast het neerschieten van uw oom en uw broer die om onbekende redenen gewond raakte, antwoordde u ontkennend (NPO 2, p. 16). Pas nadat u werd geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud over handgranaten sprak die in de woning gegooid werden, gaf u effectief aan dat de taliban handgranaten in huis gooiden maar hierbij alleen de ruiten van het huis waren ingeslagen (NPO 2, p.16). Dat hierdoor uw broer gewond geraakte haalde u op dat ogenblik op geen enkel ogenblik nog aan. Uw incoherente verklaringen hierover versterken het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig art 3. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld

worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Ahmadabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel

heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO 1, p.4). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van uw medisch dossier in België werden hierboven reeds besproken en werpen een schaduw over de algehele geloofwaardigheid van uw relaas. De kopie van de dreigbrief van de taliban en de documenten van Bawar Social & Cultural Foundation werden ook reeds hierboven besproken. De gevonden inhoudelijke gebreken en inconsistenties met uw relaas werpen bovendien een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van de door u neergelegde documenten. De kopie van uw paspoort en foto's van uzelf in Afghanistan leveren hoogstens een bewijs van uw identiteit en herkomst, hetgeen in dit besluit niet ter discussie wordt gesteld. De kopie van uw werkbadge kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen bij u niet het geval blijkt. De kopieën van de identiteitskaarten en foto's van uw gezin leveren hoogstens bewijs van hun identiteit. De foto's met betrekking tot Gul Wali leveren hoogstens bewijs van zijn uiterlijk, overlijden en Facebookprofiel, wat ook hier op zich niet ter discussie staat. De foto's van de Facebookprofielen en gesprekken met talibanleden leveren hoogstens een bewijs van hun identiteit, hetgeen in dit besluit niet ter discussie wordt gesteld. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Er moet ook worden verwezen naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de motivering inzake de datum van zijn vertrek uit Afghanistan, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: (...)

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongelooftwaardigheid (...)

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij traumatische ervaringen meegemaakt heeft in Afghanistan, deze hebben ook een impact op verzoekers geheugen: (...)"

Aangaande de motivering betreffende zijn tewerkstelling bij Akbar Diamond en het daarmee samenhangende incident met de taliban in 2011, voert verzoeker aan:

"Verzoeker wenst te benadrukken dat hij geen volledig vertrouwen had in de ziekenhuizen, in combinatie met het bestaan van schaamte om zijn problemen uiteen te zetten voor individuen in de ziekenhuizen (...)"

Omtrent zijn activiteiten in de jongerenraad Bawar Social and Cultural Foundation, geeft verzoeker aan:

“Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat zowel zijn activiteiten in de jongerenraad Bawar Social and Cultural Foundation, als zijn tewerkstelling bij Akbar Diamond maken beide een kernelement uit van zijn asielrelaas.

Tijdens zijn eerste gehoor bij DVZ dacht hij enkel aan zijn activiteiten bij de jongerenraad, en niet aan zijn tewerkstelling. (...)

Verzoeker wenst hier verder op te antwoorden dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: (...)

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongelooftwaardigheid (...).”

Verzoeker vervolgt, inzake zijn voormelde activiteiten:

“Verzoeker was weliswaar niet altijd even duidelijk in zijn communicatie. Dat heeft ook te maken met het feit dat het al verschillende jaren geleden is dat hij activiteiten gevoerd heeft voor de jongerenraad, alsook gezien de traumatische ervaringen die verzoeker ondertussen ervaren heeft.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS rekening dient te houden met het geheel van de elementen die beschikbaar zijn in het dossier, dus ook met de documenten die verzoeker neergelegd heeft.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (UNHCR, Bevond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum System), blijkt als volgt: (...)

Het is duidelijk dat het CGVS hier manifest in gebreke blijft.

Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat er een manifest cultureel verschil bestaat tussen Afghanistan en België. Het CGVS houdt er onvoldoende rekening mee dat. Verzoeker wenst hierop te wijzen: (...)

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij traumatische ervaringen meegemaakt heeft in Afghanistan, deze hebben ook een impact op verzoekers geheugen: (...).”

Verzoeker verwijst vervolgens naar de in de EUAA Country Guidance van april 2022 opgesomde risicoprofielen en betoogt:

“Het is aldus duidelijk dat de groep waar verzoeker toe behoort in casu een risicogroep betreft die nood heeft aan internationale bescherming.”

Betreffende zijn verblijf gedurende nog een jaar in zijn eigen dorp, verklaart verzoeker:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat hij wel degelijk bang was van de taliban wegens de dreigementen maar dat hij noodgedwongen moest blijven in zijn dorp, in afwachting van het bekomen van een inreisvisum naar Iran.”

Verzoeker voert verder aan:

“Uit informatie waar verzoeker over beschikt (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, maart 2022), blijkt dat het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezden bij terugkeer naar Afghanistan (...).”

Verzoeker verwijst ondergeschikt naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op en citeert uit algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan op het vlak van burgerslachtoffers, mensenrechtenschendingen, de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden, de inperking van vrouwenrechten, het gebruik van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detenties en de slechte gevangenisomstandigheden, de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg, de strikte interpretatie van de sharia door de taliban en de vrees dat de taliban zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind.

Verzoeker voert tot slot nog aan dat de UNHCR Guidance Note van 9 februari 2022 en de EUAA Country Guidance van april 2022 (deels) gebaseerd zijn op verouderde informatie. *“Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt (...).”*

Verzoeker concludeert:

“De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep tot vernietiging van de beslissing van het CGVS ontvankelijk en gegrond te verklaren, en bijgevolg verzoeker in hoofdde de vluchtelingenstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een aantal (nieuwe) elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Het betreft een psychologisch attest, een kopie van een kaart van ontslag uit een spoedafdeling van een chirurgisch centrum, een kopie van de identiteitskaart van M. waarvan zich reeds een kopie in het administratief dossier bevindt, een kopie van een certificaat van de Bawar Social & Cultural Foundation waarvan zich reeds een kopie in het administratief dossier bevindt, een kopie van een foto van verzoeker met een wapen waarvan zich reeds een kopie in het administratief dossier bevindt, een kopie van de taskara van verzoekers vrouw waarvan zich reeds een kopie in het administratief dossier bevindt, een kopie van de identiteitskaart van verzoekers kind, een kopie van een foto inzake verzoekers verwondingen waarvan zich reeds een kopie in het administratief dossier bevindt en twee documenten waaruit volgens verzoeker zijn verhoogde kwetsbaarheid blijkt.

3.2. Verweerder legt op 25 oktober 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door te wijzen op en te citeren uit algemene informatie waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming vaker dan de algemene bevolking traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt en dat traumatische gebeurtenissen een invloed hebben op herinnering, gedrag en geheugen, alsmede door boudweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te geven dat hij in Afghanistan traumatische gebeurtenissen zou hebben meegemaakt, toont verzoeker immers hoegenaamd niet aan dat hij zelf daadwerkelijk getraumatiseerd zou zijn of zou kampen met psychische problemen. Evenmin kan zulks worden afgeleid uit de stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt door middel van een aanvullende nota. Wat betreft het stuk dat verzoeker omschrijft als psychologisch attest, dient te worden opgemerkt dat dit een document betreft waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan, dat niet is ondertekend en dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn aangemaakt. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dit attest niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Aldus is het onmogelijk de inhoud van dit attest te begrijpen en wordt dit verder niet in aanmerking genomen. De overige twee stukken waaruit volgens verzoeker een verhoogde kwetsbaarheid blijkt, gaan uit van een artspraktijk in Hamburg in Duitsland. Daarbij blijkt

niet welke arts(en) deze stukken precies ondertekende(n) of wat de specialisatie van deze arts(en) is. In zoverre in deze stukken op bijzonder algemene wijze gewag wordt gemaakt van enkele klachten en symptomen in hoofde van verzoeker, blijkt bovendien niet waarop hetgeen in deze stukken gesteld wordt is gebaseerd. Nergens wordt aangegeven sedert wanneer verzoeker zou worden opgevolgd in de betreffende praktijk. Evenmin wordt aangegeven op hoeveel ontmoetingen met verzoeker hetgeen er in deze stukken gesteld wordt is gebaseerd. In zoverre in de betreffende stukken gewag wordt gemaakt van enkele klachten en symptomen in hoofde van verzoeker, dient verder te worden vastgesteld dat dit op slechts bijzonder algemene wijze geschiedt en dat deze stukken op dit vlak louter en alleen lijken te zijn gebaseerd op de gezegden en gedragingen van verzoeker tijdens diens gesprekken met de opsteller(s) van deze stukken. Uit deze stukken blijkt hoegenaamd niet dat of op welke wijze verzoekers vermeende problemen en symptomen zouden zijn onderzocht op hun waarachtigheid. Nergens uit deze stukken blijkt dat verzoeker aan enig psychiatrisch of cognitief onderzoek zou zijn onderworpen. Uit deze stukken kan dan ook geheel niets worden afgeleid over de waarachtigheid en/of de precieze aard en ernst van de vermeende klachten en symptomen van verzoeker en/of de concrete invloed en impact van deze beweerde klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in deze stukken enige concrete en sluitende uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze vermeende klachten zouden hebben (gehad) op verzoekers vermogen om gedurende de onderhouden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in dit verzoek om internationale bescherming. Nergens wordt in deze stukken aldus *in concreto* aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de beweerde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken. Derhalve kan uit deze stukken niet worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk zou kampen met psychologische problemen; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze psychologische problemen van zulke ernstige aard zouden zijn (geweest) dat verzoeker daardoor niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe boudweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te geven dat hij in Afghanistan traumatische gebeurtenissen zou hebben meegemaakt en te wijzen op de voormelde algemene informatie en de hoger besproken stukken. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende trauma, psychische problemen en/of klachten van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker – al dan niet ten gevolge van een trauma of psychische problemen – niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijke onderhouden bij het CGVS opvroeg en bekwam en dat hij over het voorgaande ten overstaan van het CGVS geen opmerkingen formuleerde. Bijgevolg wordt hij overeenkomstig artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door een vermeend trauma of door psychische problemen.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.2. Dient, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift laat uitschijnen dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het schrijven van het verzoekschrift onvoldoende actuele, accurate en betrouwbare informatie voorlag die toeliet om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, verder te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing tevens als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de aanvullende nota van verweerder opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij

behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de Taliban.

Als verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, mocht en mag, in tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar rechtsleer en psychologische lectuur tracht te laten uitschijnen, in dit kader van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat verzoeker over zijn beweerdde problemen met en vrees ten aanzien van de Taliban op een spontane, correcte, coherente, duidelijke, precieze en geloofwaardige wijze kon en kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren, die de essentie uitmaken van het relaas en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en voor het ontstaan, in zijn hoofd, van een nood aan internationale bescherming. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen en problemen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte mocht worden geacht en zou moeten zijn om hierover op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze te verhalen.

Dient in het licht van het voorgaande vooreerst te worden opgemerkt dat het een ernstige negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over het beweerdde overlijden van zijn beide ouders. Bij de DVZ verklaarde verzoeker in april 2021 dat zijn vader ongeveer 9 jaar geleden (hetzij in 2012) was overleden. Tevens gaf hij aan dat zijn moeder was overleden kort na zijn vader (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn vader reeds in 2006 was overleden. Bovendien beweerde hij deze keer dat zijn moeder reeds veel eerder en toen hij nog heel klein was zou zijn overleden (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud (npo 1), p.9). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, bood verzoeker hiervoor daarenboven geen dienstige uitleg en trachtte hij zijn eerdere, nochtans duidelijke en niet mis te verstane verklaringen geheel ten onrechte te ontkennen en af te doen als miscommunicatie (*ibid.*, p.10).

Eveneens doet de vaststelling dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het ogenblik waarop hij Afghanistan zou hebben verlaten en zijn reisweg naar België kennelijk afbreuk aan zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Er dient vooreerst te worden opmerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Afghanistan naar België de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. U legde in dit verband immers weinig coherente en weinig transparante verklaringen af. Zo verklaarde u op de DVZ dat u rond april 2020 uit Afghanistan bent vertrokken en dat u ongeveer zes maanden onderweg was alvorens in België aan te komen op 28 oktober 2020 (Verklaring DVZ, vraag 37 en bijlage 26). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaarde dat u Afghanistan verliet in juli (7de maand van) 2017 en dat u elf maanden onderweg was voordat u België bereikte (NPO 1, p. 20). Geconfronteerd met deze inconsistentie en hierbij erop gewezen op het feit dat u voorheen op de DVZ nog stelde in 2020 Afghanistan te hebben verlaten, ontkende u in 2020 vertrokken te zijn, eraan toevoegend dat het hier om een fout of misrekening door gezondheidsproblemen toen moet gaan (NPO 1, p. 21). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen, waarbij u wijst op gezondheidsproblemen die aan de basis hiervan kunnen gelegen hebben, volstaat niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren, temeer het hier om een afwijking van niet minder dan drie jaar gaat en u daarnaast op de Dienst Vreemdelingenzaken

tevens stelde dat u ongeveer zes maanden onderweg was van Afghanistan naar België alvorens u op 28 oktober 2020 hier in België aankwam (verklaring DVZ, vraag 37 en bijlage 26). U heeft in dit kader trouwens ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard dat u twee dreigbrieven van de taliban in Afghanistan had ontvangen, waarvan de laatste dateerde van twee maanden voor 2018, en dat u één jaar na ontvangst van de tweede dreigbrief het land heeft verlaten (NPO 2, p. 20). Ook deze vertrekdatum stemt niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ noch met uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het feit dat u allesbehalve transparant bent geweest over uw vertrekdatum uit Afghanistan en reisweg naar België, werpt een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden, concrete problemen met en vrees ten aanzien van de taliban worden verder ernstig ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Nog los van de voormelde incoherenties in zijn verklaringen, verbleef verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan blijkens zijn verklaringen namelijk (minstens) enkele maanden in Turkije, meer dan een maand in Griekenland, enkele weken in Italië en nog geruime tijd in één of meer andere landen alvorens hij uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Dat verzoeker ervoor opteerde om in geen van de voormelde landen waardoor hij reisde en waarin hij verbleef een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22), vormt een ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden werkzaamheden voor het bedrijf Akbar Diamonds en het beweerdelijk hieruit voortgesproten schietincident met de taliban, wordt in de bestreden beslissing verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Verder bent u er niet in geslaagd om uw tewerkstelling bij Akbar Diamond en het daarmee samenhangende incident met de taliban uit 2011 aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u de taak had om in verschillende provincies waardevolle stenen die uit de mijnen werden gehaald naar de fabriek in Paktia te brengen en dat u tijdens uw werk in 2011 gewond raakte nadat de taliban het vuur op u opende (NPO 1, p.5-6, 8 en 21-22). Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt echter dat u op 31 oktober 2020 in het UMC Sint-Pieter ziekenhuis te Brussel verklaarde oorlogswonden te hebben aan uw linkerarm/hand en dat u in het ZNA Jan Palfijn ziekenhuis te Merksem op 4 mei 2021 heeft verklaard politieofficier van beroep te zijn en dat uw schotwonde uit 2013 dateert (zie inventaris ingediende documenten). Deze flagrante tegenstrijdigheid heeft zodanig betrekking op essentiële aspecten van uw relaas dat het uw algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. U legde ook geen andere stukken neer om deze feiten te staven.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij uit wantrouwen en/of schaamte zou hebben gelogen in de ziekenhuizen, kan namelijk geenszins overtuigen. Waarom hij omwille van deze redenen wel zou kunnen aangeven dat hij gewond zou zijn geraakt tijdens de oorlog of omwille van een vermeende job als politieagent doch niet dat hij gewond zou zijn geraakt bij de uitoefening van een job in de mijnbouw, kan immers niet worden ingezien. Nog minder kan worden ingezien waarom hij het omwille van deze reden nodig zou hebben geacht om zijn verklaringen over het jaartal waarin hij gewond werd te wijzigen.

Wat betreft de kaart van ontslag uit een spoedafdeling van een chirurgisch centrum die verzoeker ter terechtzitting neerlegt door middel van een aanvullende nota, dient verder te worden vastgesteld dat ook dit stuk geen bewijs vormt voor verzoekers vermeende, voormelde problemen aangezien aan dit stuk niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst wordt dit stuk slechts neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontbeert dit stuk aldus bewijskracht. Daarenboven betreft dit een document waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden

nagegaan en dat in wezen door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn aangemaakt. Verder blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Opdat aan dergelijk document enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dient het bovendien te worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Dit is *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen, onder meer inzake verzoekers frappant tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden en het jaartal waarin hij een schotwonde zou hebben opgelopen, geenszins het geval.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekers vermeende beroepsverleden in de mijnbouw en de problemen die hieruit zouden zijn voortgesprongen duidelijk niet de reden vormden voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst en actueel niet kunnen leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging voorhanden zou zijn. Verzoeker bleef na het beweerde schietincident immers nog jarenlang in zijn land en regio van herkomst wonen. Hij stopte met zijn voormelde werk in 2011, het bedrijf waarin hij werkte werd in 2013-2014 overgenomen door andere bedrijven en de fabriek waarin hij werkte is gesloten. Daarenboven ontving verzoeker nadien geen verdere, aan deze beschieting of zijn beroepsverleden in de mijnbouw gelinkte bedreigingen en kende hij in dit kader geen verdere problemen (administratief dossier, npo 1, p.8-9; 22-23). Gezien verzoekers voormelde, vermeende problemen dateren van meer dan een decennium geleden, gezien verzoeker na deze problemen nog jarenlang in Afghanistan bleef en gezien verzoeker daarbij geen verdere, aan deze problemen gelinkte problemen ondervond, kan niet worden aangenomen dat verzoeker in dit kader op heden en zo hij zou terugkeren naar Afghanistan plots wel opnieuw zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker reikt in dit kader bovendien geen concrete gegevens aan waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid en blijkt niet over aanwijzingen te beschikken die wijzen op een actuele en gegronde vrees voor vervolging omwille van het voorgaande.

Met betrekking tot de problemen die verzoeker in 2016 beweert te hebben ondervonden, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Dat aan de door u aangehaalde vrees ernstig getwijfeld dient te worden, blijkt verder uit de vaststelling dat u incoherente en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd omtrent uw sociaal activisme en tewerkstelling bij de jongerenraad Bawar Social & Cultural Foundation.

Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat u over deze tewerkstelling met geen woord repte tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer naar uw tewerkstelling, activiteiten binnen verenigingen en organisaties (en het verband van deze activiteiten met het risico of de vrees bij terugkeer), alsook problemen in Afghanistan werd gepolst (verklaring DVZ, vraag 12 en DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 3.3 tot 3.5). Nochtans vormde dit tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het CGVS het kernelement in uw asielrelaas. Het was door uw tewerkstelling bij deze jongerenraad dat de taliban u immers lastig viel en bedreigde. Uw nalaten dit eerder ter sprake te brengen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u deze gebeurtenissen niet vermeld zou hebben bij de DVZ omdat u het kort moest houden, raakt kant noch wal (NPO 1, p. 16). Dit raakt immers aan de kern van uw relaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij bij de DVZ niet aan zijn tewerkstelling voor de jongerenraad Bawar Social and Cultural Foundation zou hebben gedacht, is, zo zijn aangevoerde problemen en vrees strookten met de werkelijkheid, manifest ongeloofwaardig. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het gegeven dat zijn tewerkstelling voor de voormelde jongerenraad de kern uitmaakte van zijn relaas en de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn persoonlijke problemen met de taliban hierin niet zou hebben vermeld.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast blijkt nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in de periode 2016-2018 in de provincie Paktia en de rest van Afghanistan een jongerenraad genaamd Bawar Social & Cultural Foundation bestond (zie administratief dossier). Wel werd informatie teruggevonden over een aantal

non-profitorganisaties met een gelijkaardige namen, met name Bawar Social Society en Afghan Bawar Foundation. In geen van beide gevallen gaat het hier echter om een gekozen jongerenraad, zoals u stelde (NPO 1, p. 8). Ook dit doet twijfelen aan uw beweerde tewerkstelling bij deze organisatie.” Verzoeker laat deze motieven blijken een lezing van het verzoekschrift volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Bijkomend dient hier te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw tewerkstelling bij deze jongerenraad evenmin volledig overeenstemmen met de door u neergelegde documenten in dit verband. Gevraagd om uitleg te verschaffen bij het door u neergelegde certificaat van Bawar Social & Cultural Foundation, verklaarde u dat dit een waarderingsbrief was die u in 2016 ontving, ongeveer zes maanden nadat u daar begon te werken (NPO 1, p. 16). Dit komt niet overeen met de inhoud van het certificaat waarin uw activiteiten bij de organisatie tussen 2016 en 10 maart 2018 worden bevestigd en gewaardeerd. Dit document werd bovendien uitgereikt op 13 februari 2019. Het is dan ook opmerkelijk en onmogelijk dat u dit certificaat zes maanden na het begin van uw tewerkstelling al zou hebben ontvangen. Verder verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u van 2016 tot juli (7de maand van) 2017 officieel voor deze jongerenraad heeft gewerkt (NPO 1, p. 23). Dit stemt niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde werkattesten, die stellen dat u tot 10 maart 2018 actief was voor deze organisatie. Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS veranderde u dit en verklaarde u ditmaal tot 2018 voor deze jongerenraad te hebben gewerkt (NPO 2, p. 5).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Op zijn vermeende trauma werd reeds hoger ingegaan. Ook het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen kan geen verklaring bieden voor de voormelde vaststellingen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verder werkt verzoeker geenszins uit waaruit de beweerde culturele verschillen tussen Afghanistan en België in het kader van het voorgaande zouden bestaan. Evenmin legt hij informatie neer waaruit deze verschillen kunnen blijken. Verder laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar en op welke wijze de voorgehouden verschillen in cultuur ten grondslag zouden liggen van of een verklaring zouden kunnen bieden voor de voormelde, concrete vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Ook verklaarde u dat de derde dreigbrief van de taliban aan u gericht was vanwege van uw activiteiten op sociale media en het feit dat u aan live discussies deelnam waarin u over de taliban sprak (NPO 1, p. 18 en NPO 2, p. 17 en 18). In dit verband verklaarde u video's en bewijzen te hebben van uw activisme op sociale media, waarvan de meeste terug te vinden waren op uw Facebookprofiel (NPO 1, p.13, 21). Ook hier loopt u tegen de lamp en blijkt na onderzoek van uw twee Facebookprofielen (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100076739385028> en <https://www.facebook.com/profile.php?id=100071408357756&sk=videosby>) geen enkele melding te worden gemaakt over deze jongerenraad, noch van uw sociaal activisme in Afghanistan tussen 2016 en 2018 (zie administratief dossier). Daarentegen werden er video's gevonden uit 2022 die de indruk wekken dat u de rol van “sociale activist” op u nam eenmaal u in België was. Uzelf en uw Facebookprofielen brengen geen verdere informatie aan die uw activiteiten als sociale activist in Afghanistan ondersteunen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts verklaarde u dat tussen 2017 en 2018 de Amerikaanse troepen uw regio alsook het land verlieten, waardoor veiligheidssituatie in uw regio verslechterde want de taliban zich begonnen te richten op mensen in hun huizen en de meeste dorpelingen naar andere plaatsen verhuisden (NPO 2, p. 11). Het CGVS stelt dan ook verder vast dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat u gesteld zou hebben in die periode weinig plausibel is gelet op de door u geschetste context. Zo is het onwaarschijnlijk dat u in deze omstandigheden twee dreigbrieven alsook dagelijkse telefonische bedreigingen van de taliban ontving en toch besliste om nog één jaar (in afwachting van het bekomen

van een inreisvisum voor Iran) in uw dorp te blijven en als sociale activist verder te werken alvorens het land effectief te ontvluchten (NPO 2, p. 20). Dit is weinig aannemelijk en is een houding dat niet strookt met een acute vrees voor vervolging.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook indien hij moest wachten op een inreisvisum voor Iran, is het namelijk hoegenaamd niet plausibel dat hij ervoor zou hebben geopteerd om in weerwil van de aangevoerde problemen met en bedreigingen door de taliban nog een jaar in zijn dorp te blijven en verder te werken als sociale activist.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Dat aan de door u aangehaalde vrees ernstig getwijfeld dient te worden, blijkt verder uit de vaststelling dat u niets kon zeggen over de inhoud van de twee dreigbrieven van de taliban die u in die periode in Afghanistan ontving vanwege uw sociaal activisme bij Bawar Social & Cultural Foundation (NPO 2, p. 19 en 20). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan verschaffen. Aansluitend verklaarde u aanvankelijk dat u twee maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 16/5/2022) een derde dreigbrief van de taliban ontving omwille van uw sociaal activisme online (NPO 1, p. 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 23/08/2022) verklaarde u echter dat u de derde dreigbrief een jaar eerder had ontvangen (NPO 2, p. 17). Beide op zich reeds incoherente verklaringen komen daarenboven ook niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief, waaruit blijkt dat deze van 1 januari 2019 dateert.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Verzoeker onderneemt ook niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing aan te vechten of te betwisten in zoverre hierin gemotiveerd wordt:

“Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de rest van uw asielrelaas, met name dat uw familie en uw echtgenote na uw vertrek uit uw Afghanistan door de taliban gevisieerd worden. Vooreerst heeft u geen enkel bewijs neergelegd die uw familieband met G.W. (...) kan bevestigen. In dit verband legde u trouwens ook inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban uw oom vermoordde door op hem te schieten en ze vervolgens handgranaten in het huis gooiden, waardoor ook uw broer M. (...) gewond raakte (NPO 1, p. 21). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u meermaals gevraagd hoe uw broer gewond geraakte waarop u telkens ontwijkend antwoordde en verklaarde dat u niet het volledige verhaal van uw familie te horen kreeg omdat ze uw mentale gezondheid niet wouden beïnvloeden (NPO 2, p. 15). Op de vraag of er nog meer was gebeurd naast het neerschieten van uw oom en uw broer die om onbekende redenen gewond raakte, antwoordde u ontkennend (NPO 2, p. 16). Pas nadat u werd geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud over handgranaten sprak die in de woning gegooid werden, gaf u effectief aan dat de taliban handgranaten in huis gooiden maar hierbij alleen de ruiten van het huis waren ingeslagen (NPO 2, p.16). Dat hierdoor uw broer gewond geraakte haalde u op dat ogenblik op geen enkel ogenblik nog aan. Uw incoherente verklaringen hierover versterken het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Dat verzoeker, zoals hij voorhoudt, omwille van zijn beroepsverleden zou behoren tot een risicoprofiel zoals aangehaald in de *EUAA Country Guidance* van april 2022, kan bijgevolg niet worden gevolgd.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast laat uitschijnen dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden gevisieerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, voorts te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd

gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de in casu voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa. Er kan echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft afwezig te zijn geweest uit Afghanistan en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn

afwezigheid uit Afghanistan en/of zijn verblijf van enkele jaren en zijn activiteiten in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo identificeerde verzoeker zich doorheen zijn gehele verzoek om internationale bescherming als moslim (administratief dossier, npo 1, p.4; verklaring DVZ, nr.9). Verder beschikt verzoeker in Afghanistan nog over de nodige familie. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hem in hun midden kunnen opnemen en hem kunnen begeleiden en vergezellen bij het naleven van de aldaar heersende normen en regels. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze reden worden, gezien verzoeker deze weerlegt noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van uw medisch dossier in België werden hierboven reeds besproken en werpen een schaduw over de algehele geloofwaardigheid van uw relaas. De kopie van de dreigbrief van de taliban en de documenten van Bawar Social & Cultural Foundation werden ook reeds hierboven besproken. De gevonden inhoudelijke gebreken en inconsistenties met uw relaas werpen bovendien een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van de door u neergelegde documenten. De kopie van uw paspoort en foto's van uzelf in Afghanistan leveren hoogstens een bewijs van uw identiteit en herkomst, hetgeen in dit besluit niet ter discussie wordt gesteld. De kopie van uw werkbadge kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen bij u niet het geval blijkt. De kopieën van de identiteitskaarten en foto's van uw gezin leveren hoogstens bewijs van hun identiteit. De foto's met betrekking tot Gul Wali leveren hoogstens bewijs van zijn uiterlijk, overlijden en Facebookprofiel, wat ook hier op zich niet ter discussie staat. De foto's van de Facebookprofielen en gesprekken met talibanleden leveren hoogstens een bewijs van hun identiteit, hetgeen in dit besluit niet ter discussie wordt gesteld. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben

indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Er moet ook worden verwezen naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.”

Ook de overige documenten en stukken die verzoeker benevens de reeds hoger besproken ontslagkaart en de reeds in de map ‘documenten’ in het administratief dossier opgenomen stukken neerlegt, zoals ter terechtzitting aangereikt door middel van een aanvullende nota, zijn geenszins van zulke aard dat deze afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Het psychologische attest en de stukken waaruit verzoekers verhoogde kwetsbaarheid moet blijken, werden reeds hoger besproken. Bijkomend kan inzake deze stukken worden opgemerkt dat zulke (medische) attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een ‘medisch’ attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. In zoverre verzoeker middels een verwijzing naar de voormelde stukken zou trachten te laten uitschijnen dat zijn problemen en vrees zouden stroken met de werkelijkheid, dient aldus te worden opgemerkt dat dit geheel niet kan worden gevolgd. Dit geldt nog des te meer gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de overige, reeds eerder door hem neergelegde medische attesten.

De identiteitskaart van verzoekers kind wordt eveneens slechts neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie, hetgeen tot gevolg heeft dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden gehecht. Ook inzake dit stuk kan daarenboven worden verwezen naar de informatie zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’ waaruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde identiteitskaart en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Hoe dan ook kan uit dit document slechts de identiteit van verzoekers kind blijken doch kan hieruit niets worden afgeleid inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven en vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79

slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is

de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”.

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT